

Femei perfect de imperfecte

*Alexandra Cristea, Andreea Ignat, Andreea Marinciu,
Carmen Păun, Irina Butnaru, Nancy Samargiu,
Raluca Luca, Smaranda Biliuți*

Alexandra Cristea,
Andreea Ignat,
Andreea Marinciu,
Carmen Păun,
Irina Butnaru,
Nancy Samargiu,
Raluca Luca,
Smaranda Biliuți

Femei
perfect de imperfecte

www.belva.ro

Descrierea CIP a Bibliotecii Naționale a României
Femei perfect de imperfecte / Andreea Ignat,
Maria-Smaranda Biliuți, Irina Butnaru, - Brașov:
Libris Editorial, 2017

Index

ISBN 978-606-8814-37-7

I. Ignat, Andreea
II. Biliuți, Maria-Smaranda
III. Butnaru, Irina
141.72

Director editorial: Dana Anghelescu
Design copertă: Wizzdesign
Tehnoredactare: Irinel Merlușcă

© Libris Editorial, 2017

Libris Editorial
Str. Mureșenilor Nr. 14, Brașov, România
Tel: 0268 477 799, Fax: 0268 477 798
E-mail: editura@libris.ro
Web: www.libris.ro

Librăria online www.libris.ro

Respect pentru oameni și cărți

Tipărit în România

POVESTEA BELVEI

Sătule de reviste pentru femei care spun același lucru și care de fapt nu spun nimic, ne-am decis să ne adunăm mai multe femei cu poftă de viață și să ne facem propria revistă online, sub forma unui blog colectiv de femei. Aici nu vei găsi articole de genul „Top 10 semne că te înșală”, „Cum să fii sexy în orice situație” sau „Top 9 accesorii pe care trebuie să le ai vara asta”. Nu vei găsi interviuri cu actorii tăi preferați și nici fotografiile indiscrete cu vedete.

Am făcut acest blog pentru a împărtăși cu restul femeilor ca noi experiențele de viață. Nu vrem articole cu limbaj academic și nici sfaturi care nu ne vor fi utile niciodată. Scriem despre ce facem zi de zi, ce am mai gătit astăzi, ce rochie ne-am cumpărat, ce mofturi am mai făcut partenerului în dimineața asta, ce carte bună ne-a mai picat în mână, unde am fost week-endul trecut, cum ne-am decorat biroul, evenimentele

la care am participat săptămâna aceasta, ce putem face pentru a schimba în bine comunitatea în care trăim, dar și despre frustrările, temerile și bucuriile noastre.

Nu suntem specialiste în sexologie, psihologie sau medicină. Suntem femei simple care au ceva de spus și care învață din experiențele proprii și ale celor din jur.

CINE ESTE BELVA?

Belva este o femeie în primul rând amuzantă, inteligentă și activă. Este matură în decizii, dar se copilărește ori de câte ori are ocazia. Greșește ca orice om, dar trece peste greutăți cu zâmbetul pe buze și cu lecția învățată. Este plină de energie pozitivă și se implică în toate activitățile din jurul ei. Are un job sau afacerea ei, și totuși reușește să facă și alte activități conexe pentru sufletul ei. Are grijă de ea, este mereu curată și decentă, niciodată vulgară, ci doar atât cât să fie sexy și apreciată.

Nu este genul de femeie „glamorous” care își cumpără haine de fițe și care frecventează doar locurile scumpe pentru că așa îi dictează societatea. Belva este o femeie creativă care face cele mai frumoase și originale combinații de îmbrăcăminte. Pentru că Belva are un stil propriu și nu acceptă tiparele impuse. Pune mare preț pe creativitate, astfel că își decorează frecvent casa și spațiul de muncă.

Belva nu urăște bărbații și nu militează împotriva lor. Este cea mai bună prietenă a lor și crede cu tărie în ideea de egalitate. Mai mult decât atât, își face întotdeauna partenerul mândru de ea și îl sprijină în toate proiectele și deciziile

acestui. Belva nu este o supereroină. Este o femeie normală, care este respectată de oamenii din jurul ei și care se împarte între familie, job, prieteni și dezvoltare personală. Belva nu este o femeie întreținută. Belva se răsfăț singură și se bucură de micile plăceri din fiecare zi.

Este femeia care se trezește dimineața pentru a pregăti micul dejun și cafeaua, care pregătește copiii de școală, care citește ziarele și cele mai bune cărți, care are o carieră ce îi aduce satisfacții, care merge la sală și aleargă ori de câte ori prinde un moment liber, care are grijă ca ea și familia ei să mănânce sănătos și bine, care merge în week-end în aer liber, care își face întotdeauna timp de călătorii, care nu se pune întotdeauna pe ultimul loc și care nu uită niciodată de nevoile și de dorințele ei.

Belva se răsfăț în fiecare zi nu cu lucruri scumpe, ci cu lucruri care o fac mândră și apreciată. Și face asta 365 zile pe an. Este vorba de un răsfăț pe care o femeie ar trebui să îl aibă în fiecare zi... ceva care să o facă să zâmbească și să se simtă împlinită. Belva nu este o femeie întreținută, alintată de parteneri bogați, ci o femeie care se respectă și care găsește răsfăț în fiecare lucru mărunț: un cappuccino delicios, o carte bună, o seară liniștită, o melodie veche, un pahar de vin la bucătărie, un contract încheiat cu succes etc.

DE CE BELVA?

Numele a venit ca o inspirație pentru ceea ce a fost Belva Ann Lockwood, prima femeie din istorie care a candidat la funcția de președinte al unei țări, prima femeie avocat care a pledat

în cadrul Curții Supreme, mamă, soție, profesoară, scriitoare, politician, avocat și militantă a drepturilor femeii.

În paginile care urmează vei descoperi femeile care scriu pe Belva. Vei face cunoștință și te vei regăsi în acele Belve care îți dezvăluie cu emoție, umor și sinceritate momentele-cheie din viața lor.

Alexandra

Nu sunt încă mamă dar în fiecare zi sunt înconjurată de zeci de copii și mă bucur de zâmbetele lor. Nu sunt încă soție dar iubesc același bărbat de peste 10 ani și am făcut tot posibilul să-i arăt asta în fiecare zi, chiar și atunci când părea că nu ne mai leagă nimic.

Numele meu este Alexandra Cristea, sunt fiică, prietenă, iubită, educatoare și uneori scriitoare. Atunci când cuvintele îmi țipă în minte, le eliberez pe o pagină goală de pe blogul meu – În grădina mea (www.alexandracristea.ro). În rest, îmi ocup timpul liber cu nasul în bibliotecă, căutând noi autori care să mă rupă de realitate sau cu nasul în castronul cu popcorn, râzând cu lacrimi la o comedie bună. Iar, din când în când, mai trag și câte o chindie sănătoasă cu prietenii, care se lasă cu dans pân' la răsăritul soarelui.

Lectură plăcută! Vă las cu câteva povești care mi-au marcat existența și m-au făcut să realizez că nimic nu e întâmplător.

DRAGOSTE ȘI TELENOVELĂ

DRAGOSTE

Dintotdeauna mi-a plăcut să colecționez citate: să le descopăr, să le transcriu și apoi să le recitesc, până când sensul cuvintelor îmi rămânea întipărit, pe veci, în suflet. Acum le găsești pretutindeni, distribuite până la epuizare pe rețelele de socializare, imprimate pe tricouri, căni, poșete și chiar pe piele de om.

Când eram eu copilă, însă, agenda era cam singurul loc unde le puteai aduna.

O am și-acum: agenda mea bleumarin, cu texte decupate de prin reviste, cu fotografii ale artiștilor mei preferați, cu versuri din cântece depresive și cuvinte mărețe, scrise de autori ce sufereau din dragoste. În fiecare zi o deschideam și reciteam fiecare pagină, înainte să adaug un alt fragment. De la Metallica la Jane Austen, de la Guns N' Roses la Bacovia, am adunat tot soiul de fraze, rime și subînțelesuri, care mă fac și-acum să zâmbesc și să retrăiesc clipele adolescenței.

Iar, la un moment dat, răsfoind-o, am dat de niște vorbe care ar putea rezuma întreaga mea viață sentimentală:

„Într-o bună zi, o să apară cineva deosebit în viața ta, care o să te facă să înțelegi de ce nu au funcționat relațiile tale anterioare!”

COPILĂRIA

Am fost un copil încăpățânat. Mama și acum se laudă că am fost cuminte dar eu știu cam cât de mult mă enervam atunci când lucrurile nu ieșeau cum voiam eu. Nu făceam circ în public, să mă trântesc în fund la raionul cu ciocolată și să țip în gura mare că nu plec de-acolo până nu punem baxul de Milka în coș. Nu, căci oricât de blânzi ar fi fost ai mei părinți, la o asemenea reacție mi-aș fi luat-o pe coajă, cu siguranță! Cum spunea mama: aș fi plecat de-acolo cu „blănița scuturată”.

Dar eram destul de căpoasă. Dacă mi se prindea o idee în cutia craniană, rar găseai o metodă eficientă să o elimini de acolo.

Și majoritatea ideilor mele erau anapoda. Dacă toată lumea așeza cana, frumos, pe masă, după ce termina băutura din ea, eu o luam de toartă și o aruncam, cât colo, pe gresie, de se făcea țândări. Dacă toți copiii își lipeau abțibilduri pe fiecare pagină a caietului tip II, în colțul din stânga sus, eu voiam să le lipesc în colțul din dreapta jos. Dacă toți copiii scriau compuneri despre cum a fost, cu adevărat, vacanța lor de vară, eu îmi imaginam prințese, dragoni și unicorni salvați de la înec, de o războinică blondă, cu codițe împletite.

Îmi aduc aminte și-acum cum îmi spunea a mea bunică:

Anda – Cănuță, om sucit!

Așa că nu m-am mirat prea mult, atunci când am descoperit că citatul cu pricina mi se aplică un pic pe dos. Căci, pe EL nu l-am întâlnit de abia acum, ca să descopăr de ce nu a mers cu ceilalți de dinainte.

Pe EL l-am întâlnit primul. Și chiar dacă nu a fost dragoste la prima vedere, sentimentele nu au întârziat prea mult să apară și între noi s-a format o legătură ce a dăinuit peste ani.

ADOLESCENȚA

Aveam 15 ani când ne-am cunoscut. Un metru și-un scuipat, 40 de kg cu frigideru-n spate, haine cumpărate încă de la raionul pentru copii și o dezamăgire la activ. Deși abia începea sezonul decepțiilor, pentru mine, prima fusese deja destul de puternică.

Nu era vorba de vreo iubire neîmpărtășită, așa cum v-ați imagina! Nu, doar că nu intrasem la cel mai bun liceu din oraș, așa cum se aștepta toată lumea și dezamăgirea plutea în aer, deasupra familiei mele. Intrasem la Liceul Teoretic „Emil Racoviță”, care era undeva pe locul 4-5, pe oraș, pe atunci.

Da, pe el l-am întâlnit în perioada în care am realizat că nu mă încălzește cu nimic să am 10 pe linie la 100 de materii și să devin olimpică la 99 din ele.

Nu m-a încântat, de fapt, niciodată ideea să stau să tocesc pagini întregi de manuale și să fiu veșnic cu mâna pe sus, scoțând ochii profesorului cu ale mele vaste cunoștințe. Prea m-aș fi simțit ca un cățel cuminte, care a executat comanda stăpânului și a primit un os mare și gustos. Dar, cum ar fi spus adulții de lângă mine, era doar o fază rebelă. Mă îmbrăcam în negru, ascultam muzică de „sataniști”, învățam numai când aveam eu chef și o țineam numai într-o petrecere.

Și pentru că perioada aceea a coincis cu începutul relației noastre, asocierea a fost făcută automat. Brusc, el era vinovat pentru schimbarea comportamentului meu, pentru notele

mele proaste, pentru muzica pe care o ascultam și pentru negrul de pe pleoape și unghii. Când, de fapt, el era cel care încerca din răputeri să mă aducă înapoi la linia de plutire.

Mama era convinsă că apariția pletoasă din viața mea era responsabilă pentru deviația mea comportamentală. Tata bănuia că era vorba de hormoni, coșuri și pubertate dar tindea să-i dea dreptate mamei. Așa că au făcut ce fac orice părinți îngrijorați pentru copilul lor: au început să sape după informații. S-au interesat de notele mele, de notele lui, de absențele mele și de absențele lui. Și au ajuns la concluzia că oița neagră nu purta numele de Valentin, ci de Alexandra.

Iar pasul următor care credeți că a fost? Să-mi interzică să-l mai văd, dacă alegeam să continui cu stilul acela rebel de viață.

Și atunci am realizat: îmi păsa de el mai mult decât îmi imaginasem vreodată.

ÎNTÂLNIREA

Nu ne-am plăcut din prima, nici măcar din a doua. A fost nevoie de câteva întâlniri ca să ajungem unul în brațele celuilalt. Dar de atunci, nicio altă îmbrățișare nu a mai avut un asemenea impact și nu a mai declanșat o asemenea poveste.

Ne-am sărutat pentru prima oară în noaptea de revelion. 2005 se transformase în 2006, iar noi ne transformasem singurătatea în relație. Nu ne cunoșteam prea bine. De fapt, în afară de nume, vârstă și formația preferată (care era imprimată pe tricou), nu cred că știam altceva despre el. Era un pic mai înalt decât mine, la fel de uscat dar cu un zâmbet larg și o poftă de viață cum nu mai văzusem la altcineva.

Vorbea mult și povestea tot ce i se întâmpla, cu lux de amănunte. Și te captiva, căci punea la fel de mult suflet în fiecare povestire, fie că era vorba de prietenul său cel mai bun, sau de vecina de la patru. Zâmbea la fiecare final de propoziție și-și mai aprindea câte o țigară, din când în când, ca o pauză publicitară bine meritată.

Astfel, nu a fost nevoie de multe alte întâlniri pentru a-i cunoaște și îndrăgi personalitatea. Dacă la început m-a atras doar zâmbetul și ideea că știe să cânte la chitară, pe parcursul lunilor, anilor, am ajuns să-i cunosc fiecare grimasă, să-i traduc fiecare gest și să-i iubesc fiecare pistrui de pe chip.

Ne-am iubit, atunci, timp de aproape 4 ani. Și ca orice primă relație serioasă, a fost încărcată cu tot soiul de episoade din genuri diferite: de la comedie romantică, la dramă cu iz de horror. Dacă azi ne îmbrățișam pe malul Dunării, privind reflexia lunii la picioarele noastre, a doua zi puteam la fel de bine să țipăm unul la celălalt, în mijlocul străzii, pentru un motiv desprins din bancurile cu Bulă.

Numai că, la un moment dat, pasiunea din certuri a depășit-o pe cea din clipele romantice și s-a ajuns la despărțire. O despărțire furtunoasă, la fel cum fusese și relația. Un final surprinzător, la fel cum fusese și începutul.

AVENTURA

Unul dintre lucrurile pe care le aveam în comun era spiritul aventurii. Nu știu cât la sută era, de fapt, inconștiența vârstei; dar cert este că, de cele mai multe ori, eram pe aceeași lungime de undă. Dacă lui îi venea vreo idee de tipul „hai să mergem pe Dunărea înghețată, până la mijlocul ei și-napoi!”, eu îl luam de mână și deja făceam primul pas pe sloiuri.

Așa a fost și-n seara în care am ajuns la gară, să ne cumpărăm bilete de tren, pentru a doua zi. Ne-am perpelit în jurul gării, am numărat banii, ne-am mai uitat pe mersul trenurilor și când să ne hotărâm să cumpărăm biletele, un bec mi s-a aprins deasupra capului și i-am spus:

Baby, ce-ar fi să plecăm din seara asta la munte? Ne ajunge mai ieftin!

Moment în care s-a blocat câteva secunde, a analizat situația și a spus:

Hai să facem bagajele!

Traseul pe care urma să-l facem nu era același cu cel stabilit inițial. Dacă a doua zi am fi mers cu trenul pe ruta directă Galați - Bușteni, să plecăm în seara respectivă însemna să facem două opriri: una în Buzău și alta în Brazi, o haltă nenorocită dotată cu un singur bec și acela fabricat prin 1900, toamna.

Dar pentru că aveam puțini ani și mintea-n colțuri, am ales varianta a doua: mai complicată și mai încărcată cu adrenalină. Drept urmare, ne-am dus fiecare la casa lui, ne-am îndeșat hainele în rucsaci și ne-am reîntâlnit pe peronul 1.

De cum a pornit trenul, mi-am privit iubitul curajos cum a alungat un bețiv care voia să intre cu forța, fără bilet, la noi în compartiment. Stăteam întinsă pe banchetă și-l priveam cum încearcă să aplaneze un conflict, pentru a mă scuti pe mine de o scenă neplăcută. Atunci a fost clipa când am simțit că alături de el voi fi mereu în siguranță și că nu va exista moment în care să nu mă simt în afara oricărui pericol.

Iar ceea ce a urmat în restul călătoriei, mi-a demonstrat că aveam dreptate să gândesc așa.

Ajunși în Buzău, am constatat că trebuia să stăm 3 ore într-o gară aflată în renovare, fără geamuri, scaune și urmă de om pe o rază de 100 de metri. Așadar, ne-am așezat în fund, pe rucsaci, rezemați de un perete și am ascultat muzică la căști până ce un individ mic, colorat și cu poftă de scandal, a venit să ne strice starea de zen.

Îl vedeam apropiindu-se încet, cu pantalonii largi și mânjiți de toate tipurile de sol românesc și un tricou rupt în zona umărului drept. O mână o bălângănea alene pe lângă corp dar pe cealaltă o ținea ascunsă, la spate. Nu știu dacă melodia care rula în casca mea dreaptă a fost vinovată sau scena chiar părea desprinsă dintr-o carte de Stephen King; cert este că inima mi s-a urcat în gât și un soi de morcov mi s-a instalat în zona posterioară. Mi-am strâns genunchii la piept și l-am strâns pe Vali de mână atât de tare, încât aș putea garanta că era pregătit pentru sala de nașteri.

Pe măsură ce distanța dintre el și noi devenea mai mică, spaima mi se instala mai tare printre oase, iar încheieturile mâinilor începeau să semene cu ale lui Pinocchio. Mă gândeam deja la ce vor spune reporterii televiziunilor la știrile de la ora 5 și mă îngrozeam la ideea că voi rămâne fără bagaje, bani și mâncare în mijlocul iernii, într-un oraș unde nu locuiește nicio cunoștință de-a mea.

Apoi, însă, mi-am adus aminte de scena din tren și mi-am spus: „băi, a reușit să scape de bețiv, scapă și de aurolac!” și am încercat să îmi temperez tremuratul balamalelor. Numai că n-am apucat să-mi potolesc pulsul prea mult, căci l-am văzut pe individ cum scoate mâna de la spate și o îndreaptă spre noi. Direct, în secunda aia, mi s-au prezentat în fața ochilor toate armele posibile: de la cuțit și pistol, la arc, suliață și chiar bătă de pe vremea neanderthalilor.

Deja mă imaginam trasă în țeapă și gătită la rotisor, în spatele gării, la marele ospăț al aurolacilor, când am simțit vreo trei boabe de orez cum îmi deranjează fruntea și am realizat că bietul om se apropia de noi cu intenția de a ne ura și a primi un leu, doi.

Am răsuflet apoi ușurați câteva minute și am râs puțin pe seama întâmplării, până când ne-am amintit că suntem în România și când un cerșetor primește bani, mai apar încă vreo 3-4, care vor și ei măcar cât a primit norocosul de dinaintea lor.

Ne-am luat bagajele în spate și am pornit spre un magazin, să bem o cafea și să mai tragem de timp, care părea să treacă în ciuda noastră. Ajunși într-un spațiu de doi pe doi, am rugat-o pe vânzătoare să ne permită să stăm acolo cât consumăm cafeaua, întrucât afară se află câțiva oameni ai străzii care ne-ar devora portofelul, dacă ne-ar prinde. Dar ca orice româncă, plictisită de viață și sătulă de muncă, la 2 dimineața, ne-a făcut vânt, frumușel, pe ușă, asigurându-ne că nu ni se va întâmpla nimic atâta timp cât nu căutăm noi probleme.

Ce ne-a rămas de făcut? Să ne plimbăm prin gară, după cei doi polițiști care se făceau că patrulează perimetrul. Polițiștii făceau doi pași, făceam și noi după ei. Polițiștii se opreau, ne opream și noi. Polițiștii se uitau în spate, curioși de tâmpiții care-i urmăresc; noi ne făceam că plouă cu pinguini și că e o coincidență prezența noastră atât de aproape de ei. Până când eu am obosit și am spus: „de aici nu mă mai mișc, fie ce-o fi!”

În clipa aceea, pot să zic că am simțit un pic de ranchiună venind spre mine. Am simțit așa, telepatic, un gând de tipul: „Femeie nebună! Dacă plecam mâine, ajungeam întregi la Bușteni, fără să stăm ca proștii, în frig, în gară și să fim de

râsul polițailor și al aurolacilor. Dar asta meriți dacă vrei să pleci cu femeia, într-o călătorie romantică, doar voi doi, la munte. Riști să rămâi în fundu' gol dinainte să ajungi la destinație.”

Din fericire, însă, gândurile lui n-au apucat să se materializeze, întrucât am fost salvați de un alt călător, din Brăila, care ne-a văzut plimbându-ne, aiuriți, prin gară și ne-a oferit câteva sfaturi prețioase. Nu sunt firea cea mai credincioasă de pe planetă, dar acum, amintindu-mi întâmplările, simt că parcă acel om a fost trimis de cineva să ne ajute, să ne îndrume și să nu ne lase de capul nostru. Căci, dacă era să ne urmăm planurile și să luăm trenul personal spre Brazi și să mai stăm acolo o oră, probabil ajungeam acasă feliați, în zile diferite.

Simpaticul domn ne-a povestit cum stă treaba cu halta botezată „Brazi” și cam ce se întâmplă pe acolo, mai ales pe timp de noapte. Iar cum istorisirile sale nu prea se pupau cu ideea noastră de călătorie în doi, am ales să schimbăm puțin traiectoria și să alegem un drum mai sigur.

Dar nici drumul acela „sigur” nu a fost, până la urmă, așa de sigur. Trenul era gol și scârțâia din toate încheieturile iar singura lumină dintre cele două vagoane, pâl pâia din trei în trei secunde. Ne-am așezat pe o banchetă iar eu, de frică, am pus capul în brațele lui Vali și am închis ochii. Voiam să dorm și să treacă timpul mai repede. Voiam să dorm și să mă trezesc în Bușteni, pe Kalinderu, cu nasu-n zăpadă.. Vali m-a îmbrățișat strâns și a scos din ghiozdan, o teacă neagră din piele, în care se afla cuibărit un cuțit.

Gestul a fost eroic. Mai ales că, în doar câteva minute, dintr-un capăt al trenului a început să se audă un mormăit îngrozitor, însoțit de o pereche de pantofi târșâiți pe podea. Am

strâns pleoapele cu putere și am simțit cum, brusc, sângele îmi îngheață-n vene. Vali a pus o mână pe mine și mi-a șoptit să stau liniștită și să nu scot niciun sunet. Am aprobat din cap și am înghițit în sec, încercând să nu las vreo lacrimă să mi se prelingă pe obraz.

Deși toată întâmplarea nu a durat mai mult de un minut, mie mi-a părut o veșnicie. Ascultam mormăitul cum se apropie de locul unde eram noi și mă rugam ca ființa respectivă să mărească pasul, să plece mai repede și să nu ne facă nimic. Așa că am încercat să mă gândesc la lucrurile care mă făceau fericită: la familia mea, la prietenii mei și, nu în ultimul rând, la omul care mă ținea atunci în brațe, ocrotindu-mă. M-am gândit la prima noastră întâlnire, la primul sărut, la primul trandafir primit în dar de la el și la prima oară când am adormit cu capul pe pieptul său.

-Gata, a trecut! mi-a șoptit, apoi, la ureche, mângâindu-mă pe păr. Era doar un alt om al străzii, care asculta muzică la un walkman. S-a dus în alt vagon. Totul e în regulă! Cred că era o fată nebună. Așa părea, săraca!

Am ajuns în Bușteni, în fața cabanei, la ora prânzului; plecați fiind de la 7.00 seara din Galați. Ne-am aruncat, cu tot cu haine, în pat și am dormit până noaptea târziu, când ne-am luat în brațe și ne-am întrebat, pentru prima oară cu voce tare, dacă toate întâmplările au fost reale sau a fost doar imaginația noastră.

DESPĂRȚIREA

El spune că-și aduce aminte perfect momentul în care drumul nostru s-a bifurcat dintr-o prostie. Eu nu mai am idee

când, unde și cum s-a întâmplat. Probabil am știut cândva, dar am ales să uit.

Cert este că aveam 18 ani și urma să încep viața de studentă, la mine în oraș. Refuzasem un loc cu taxă la o facultate din București, ca să fiu alături de el în continuare și să nu apară mai multe motive de ceartă. Căci, o perioadă, am fost tare certăreți. Eu geloasă, el posesiv; el cu vorba multă, eu cu răbdarea puțină. Ce-i drept, fitilul îmi era cam scurt în adolescență, recunosc! Și complexe multiple. Dar nici el nu mă ajuta prea mult să aleg calea cea dreaptă; fapt pentru care, am ajuns să calc strâmb.

Alesesem pe atunci să rămân în Galați, de dragul lui. Dar, ulterior, am rămas cu buza umflată: nici cu facultate în capitală, nici cu iubit în provincie.

O serie de alegeri greșite și cuvinte aruncate la repezeală au dus la ruperea poveștii noastre și la prăbușirea mea într-o prăpastie ce părea a fi fără fund. Am plâns, am urlat, am lovit perne în miez de noapte și m-am sufocat în sughițuri de disperare. Îl iubisem mult prea mult și realizam, cu fiecare zi care trecea, că, deși comportamentul lui mă împinsese în brațele altuia, greșeala cea mai mare tot eu o făcusem. Eu eram responsabilă pentru propria-mi durere și nu mai exista nimic de făcut în privința asta. Trebuia să merg mai departe și să-mi găsesc pe cineva cu care să nu repet aceleași greșeli.

Și am găsit. Am iubit câțiva oameni de-a lungul acestui timp. Pe fiecare în parte l-am iubit dar pe niciunul în același fel. Pentru unul am simțit o iubire pasională, încărcată de fiori pe șira spinării și priviri cu subînțeles. Pentru altul am simțit o iubire timidă, brodată cu plimbări la ceas de seară și căni de ceai. Pentru unul am simțit o iubire prostească, alimenta-